

Fordomme — ogsaa i det religiøse. Hvor kunde han ikke have været sparet for mangel Forvildelse og mangt et beskæmmende Fald, dersom han straks som Barn havde mødt en saadan mild og lys Kristendomsforkyndelse som den, der nu endelig havde aabnet hans Øjne for Livets højeste! Og — hvad der var det tungeste — det Savn, han nu maatte bære paa, var uafhjælpeligt. Den Ensomheds- og Fattigdomsfølelse, han i disse Øjeblikke led under, vilde følge ham gennem Livet. Hvorledes hans Fremtid end vilde blive, ja selv om det Kærlighedshaab, hvormed han var draget bort fra Bøstrup Præstegaard, skulde opfyldes — der vilde dog altid blive et tomt Rum paa det Sted i hans Hjerte, hvor andre gemte deres allerbedste Erindringsklenodier. For Ingen var i Grunden fattig uden den, som ingen gode Ungdomsminder havde.

Da han ved Aftentid var kommen tilbage til Hotellet og sad inde i dets Kafelokale og spiste noget Smørrebrød, hændte der ham noget overordentligt. Ved et Tilfælde, der saae ud som en guddommelig Tanke, tændtes der just et Ledelys for ham i disse hans Fortidsskæbnes Løngange.

Sammen med Aftensmaden havde Opvarteren bragt ham nogle Blade, deriblandt en af Byens egne Aviser, hvis Navn og Skikkelse han huskede fra Præstegaarden, og som han nærmest af den Grund gav sig til at kigge i. Paa Bladets første